

одночасного існування численних популяцій різноманітних степових, польових і лісових видів гризунів. Міжстаціональна та міжвидова міграція збудників між цими гризунами забезпечує постійне функціонування полігостальних і полівекторних осередків з високим рівнем активності, збудники в яких набувають високої вірулентності та здатності до поширення різними шляхами. Наявність таких збудників та їх носіїв (джерел) створює всі умови для масового інфікування домашніх тварин і людини.

Список використаних джерел

1. Адамович В. Л. Сущность картографических исследований для медико-биологических целей (методологический аспект) / В. Л. Адамович // Проблемы медико-географических исследований; отв. ред. В. Я. Подолян. – М.: Изд. ГО СССР, 1984. – С. 26–40.
2. Балашов Ю. С. Паразито-хозяйственные отношения членистоногих с наземными позвоночными / Ю. С. Балашов. – Л.: Наука, 1982. – 320 с.
3. Беляков В. Д. Проблема саморегуляции паразитарных систем и механизм развития эпидемиологического процесса / В. Д. Беляков // Ж. Микробиология. – 1983. – № 5. – С. 3–9.
4. Бухарин О. В. Патогенные бактерии в природных экосистемах / О. В. Бухарин, В. Ю. Литвин. – Екатеринбург: ЕРА, 1997. – 211 с.
5. Васильев К. Г. Материалы для ландшафтно-эпидемического описания побережья и прибрежных вод северо-западной части Черного моря / Васильев К. Г. [и др.]. // Природно-очаговые инфекции и инвазии на территории СССР; отв. ред. В. Я. Подолян. – Л.: ГО СССР, 1983. – С. 109–116.
6. Наконечний І. Епізоотичні та епідемічні аспекти природно-осередкових інфекцій з точки зору системних позицій / І. Наконечний // Ж. Ветеринарна медицина України. – 2007. – № 1. – С. 8–10.

УДК 636.22/.28.09:616-002.5(477.74)

ДІАГНОСТИКА ТУБЕРКУЛЬОЗУ ВЕЛИКОЇ РОГАТОЇ ХУДОБИ В ДП ДГ «ЮЖНИЙ» БІЛЯЇВСЬКОГО РАЙОНУ ОДЕСЬКОЇ ОБЛАСТІ.

Попова І. М., к. вет. н., доцент, sirikpopova78@gmail.com

Говоруха Л. Є., студент govoruha@gmail.com

Одеський державний аграрний університет

У світі серед бактеріальних хвороб значиме місце займає туберкульоз. Інтенсивний розвиток тваринництва, створення молочно-відгодівельних

комплексів, а також уведення більш новітніх способів утримання на обмежених територіях ставлять перед ветеринарними фахівцями нові задачі щодо благополуччя стад великої рогатої худоби за інфекційних хвороб, а саме туберкульозу [1, 2].

Система контролю благополуччя господарств щодо туберкульозу та виконання ветеринарно-санітарних заходів з недопущення занесення збудників цього захворювання на територію господарства є основою профілактичних протитуберкульозних заходів. Для діагностики туберкульозу не тільки в Україні, а в цілому світі застосовують алергічний метод, за результатами якого визначають епізоотичний стан стада, а саме наявність або відсутність хворих тварин [3].

На сьогоднішній день в більшості країн світу ситуація щодо туберкульозу залишається складною тому що туберкульозна інфекція має широке розповсюдження.

Мета роботи – визначення причини алергічних реакцій на туберкулін у великої рогатої худоби у благополучному щодо туберкульозу господарстві, в яких протягом 3-х років виявляли реагуючих на туберкулін тварин.

Результати досліджень. При аналізі епізоотичної ситуації протягом трьох суміжних років встановлено, що позитивно реагуючими це були корови віком 3-7 років середньої та доброї вгодованості, молоді тварин та відгодівельної групи позитивно не реагували. Результати наведені в таблиці.

При аналізі даних таблиці ми бачимо, що в 2019 році позитивно прореагувало 6 голів тварин або 1,5 %. У 2020 році їх кількість зросла на 0,48 %. Різкий підйом позитивних внутрішньошкірних проб відбувся у 2021 році. Позитивно прореагувало 14 голів тварин, що склало 3,78 %. Всього за три суміжні роки досліджено 1071 голови великої рогатої худоби, позитивно прореагували 26 голів або 2,42 %. Ситуація начебто стабільна, але непокоїть питання наростання кількості реагуючих тварин, та появи на обліку тварин з потовщенням шкірної складки втричі більше ніж позитивна реакція.

Таблиця 1. Результати туберкулізацій великої рогатої худоби в ДП ДГ «Южний»

№ з/п	Роки	Дослідні тварини		Реагувало позитивно	
		голів	%	голови	%
1.	2019	399	100	6	1,5
2.	2020	302	100	6	1,98
3.	2021	370	100	14	3,78
4.	Всього	1071	100	26	2,42

Ми детально вивчили це питання, по актах туберкулізацій не зафіксовано великих внутрішньошкірних туберкулінових проб. Результати представлені в таблиці.

Таблиця 2. Розмір туберкулінових реакцій у тварин в ДП ДГ «Южний»

№ 3/п	Роки	Реагувало тварин позитивно	Потовщення шкірної складки в мм							
			3 мм		4-5 мм		6-7 мм		8-9 мм	
			гол	%	гол	%	гол	%	гол	%
1.	2019	6	3	50,0	3	50,0	-	-	-	-
2.	2020	6	2	33,3	2	33,3	1	16,6	1	16,6
3.	2021	14	6	42,8	4	28,5	3	21,4	1	7,1
4.	Всього	26	11	42,3	9	34,6	4	15,3	2	7,6

При аналізі таблиці ми бачимо, що і 2019 році 6 позитивних реакцій потовщення шкірної складки в розмірі 3 мм було 3 або 50 %, в розмірі 4-5 мм – 3 або 50%. В 2020 році позитивно реагувало 6 голів корів: потовщення шкірної складки в розмірі 3 мм було 2 або 33,3 %, в розмірі 4-5 мм – 2 або 33,3 %, в розмірі 6-7 мм – 1 або 16,6 %, в розмірі 8-9 мм – 1 або 16,6 %. В 2021 році позитивно реагувало 14 голів корів: потовщення шкірної складки в розмірі 3 мм було 6 або 42,8 %, в розмірі 4-5 мм – 4 або 28,5 %, в розмірі 6-7 мм – 3 або 21,4 %, в розмірі 8-9 мм – 1 або 7,1 %. Загалом за аналізований період 2019-2021 років з 26 позитивно реагуючих на внутрішньошкірну туберкулінову пробу реагували зі збільшенням шкірної складки 3,0 мм – 11 або 42,3%; 4-5 мм – 9 або 34,6 %; 6-7 мм – 4 або 15,3 %; 8-9 мм – 2 або 7,6 %.

Одержані дані не дають можливості поставити діагноз на туберкульоз великої рогатої худоби, а лише показують тенденцію до підвищення реактивності корів на ППД туберкулін.

Висновки:

1. В господарстві ДП ДГ «Южний» спостерігаються позитивні реакції на ВТП від 1,5 % - 3,78 % від досліджуваного поголів'я. Реагують тільки дорослі тварини доброї вгодованості.

2. Одержані дані отримані в результаті внутрішньошкірної туберкулінової проби показують тенденцію до підвищення реактивності корів на ППД туберкулін.

Список використаних джерел.

1. Бусол В. О. Еволюція напруженості епізоотичного процесу туберкульозу великої рогатої худоби в країнах світу / В. О. Бусол, В. М. Шевчук, В. М. Мазур, Л. В. Коваленко // Наук. вісн. вет. медицини. 2014. Вип 14, № 114. С. 74–77.

2. Бусол В. О. Моніторинг епізоотичної ситуації з туберкульозу великої рогатої худоби в країнах світу / В. О. Бусол, В. П. Постой, В. А. Ситник, А. П. Блаженко // Наук. вісн. Нац. аграр. ун-ту. 2001. № 42. С. 146–152.

3. Chapter 2.4.6. Bovine tuberculosis (Version adopted in May 2009) // Manual of diagnostic tests and vaccines for terrestrial animals (mammals, birds and bees) / Office International des Épizooties (ed.). – 7th ed. – Paris : OIE, 2012. – 17 pp. – Mode to access : URL :

УДК 636.7.09:616.5:617.3

АНАЛІЗ ПОШИРЕННЯ ПОДОДЕРМАТИТІВ У СОБАК

Рекіш К.В., студент

Франчук-Крива Л.О., к. вет. н., асистент alexevna.lubov@gmail.com

Одеський державний аграрний університет

Хвороби шкіри у собак діагностували у 6,4% від загальної кількості тварин з незаразною патологією. З-поміж хвороб шкіри, 62,9% випадків складають дерматити. Пододерматити є найбільш поширеною формою прояву дерматитів у собак і виявляються у 76,4% випадків. Етіологічними чинниками виникнення пододерматитів у собак є переважно алергічна реакція (53,8%) та грибові ураження (23%).

Актуальність. На сьогоднішній день дерматопатології залишаються актуальними, що обумовлено їх значним поширенням, поліетіологічністю і, як наслідок, низьким рівнем терапевтичної ефективності запропонованих схем лікування [6]. Патологія дистальних відділів кінцівок у непродуктивних тварин є досить злободенним питанням для ветеринарних фахівців.

Проте, дослідники вказують що на одну науково-практичну публікацію стосовно ортопедичних патологій собак припадає до п'яти відповідних публікацій у продуктивних тварин. Це свідчить, що наразі об'єм поглиблених досліджень поширення і терапії патології дистальних відділів кінцівок собак у вітчизняній ветеринарній медицині є недостатнім.

З-поміж захворювань шкіри, які локалізовані в дистальній ділянці кінцівок, нині одним із поширених вважаються пододерматити. Причому хвороба поширена в усіх видів тварин: великої рогатої худоби [3], свиней [1], кролів [4], собак та котів [2, 5, 6].

Пододерматити у собак – це запалення, що локалізується в дистальній ділянці кінцівки тварин (подушечки, міжпальцевий простір, кігтьовий валик) та може бути спричинене безліччю факторів.

Пододерматити відрізняються поліетіологічністю. При цьому, їх основні клінічні відмінності полягають у тому, що окремі з них супроводжуються свербіжем, а інші – перебігають без нього. Таким чином, усі причини пододерматитів можуть бути поділені на три окремі групи: основні етіологічні